

Elections Canada
Why We Should Vote For "Nashi"
page 7

Chornobyl
1986-2011
25
Remember

Building community. Будуємо громаду.
исцукс
стор. 9

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК НОВИЙ ШЛЯХ

THE NEW PATHWAY UKRAINIAN WEEKLY LE NOUVEAU CHEMIN HEBDOMADAIRE UKRAINIEN

Четвер, 28 квітня 2011, Рік 81, Число 17 • Thursday, April 28, 2011 Volume 81, Number 17

25 років з дня Чорнобильської аварії

26 квітня 2011 року весь світ згадував про трагічну подію – аварію на Чорнобильській АЕС. Минуло рівно 25 років з дня найжахливішої техногенної катастрофи в історії людства.

Найбільша аварія на Чорнобильській станції сталася 26 квітня 1986 року. Вибухнув четвертий енергоблок станції. В результаті територія у радіусі 30 кілометрів піддалася радіоактивному забрудненню, від радіоактивного зараження потерпіли 19 регіонів з територією майже 60 тис. квадратних кілометрів і з населенням 2,6 млн. чоловік. Загальна площа радіаційного забруднення України склала 50 тис. квадратних кілометрів у 12 областях.

Церемонія відкриття алеї "Героїв Чорнобиля" у Києві

Згідно з офіційними даними, радіоактивне опромінення отримали майже 8 400 000 жителів України, Білорусі та Росії, що перевищує чисельність населення Австрії.

15 грудня 2000 діяльність ЧАЕС як виробника електроенергії була припинена.

Українська влада хоче перетворити Чорнобильську станцію на безпечну систему за допомогою об'єкту "Укриття", який представлятиме собою споруду у формі арки заввишки 105 метрів, довжиною 150 метрів і шириною 260 метрів. Після зведення він буде насунений на четвертий блок ЧАЕС, над яким зараз стоїть саркофаг.

Продовження на стор. 2

Kyiv Summit on Safe and Innovative Use of Nuclear Energy

On April 19, 2011, upon an initiative of President of Ukraine Mr. Viktor Yanukovich, a high-level meeting "Kyiv Summit on Safe and Innovative Use of Nuclear Energy" was held in Kyiv.

Karen Ellis,
Associate Deputy
Minister, Natural
Resources Canada

Mrs. Karen Ellis, Associate Deputy Minister, Natural Resources Canada, headed the Canadian delegation on Kyiv Summit on Safe and Innovative Use of Nuclear Energy.

The delegations, representing more than 60 states and international organizations, met in Kyiv to discuss the ways to consolidate efforts of international community aimed at enhancing nuclear energy safety and security and preventing technogenic accidents in the future.

The Kyiv summit participants, including 17 Heads of States and

Governments, leaders of international organizations, expressed their belief that implementation of efforts to enhance nuclear safety and security have to continue to be a top priority in all activities related to nuclear energy use. In this regard, Ukraine emphasized that the most effective way in this field is to channel the international cooperation through the innovative use of nuclear energy that is to become a dominant precondition to secure a global regime of operating security and safety for all the states with no exception.

Heads of States and leaders of international organizations advocated the deepening of international cooperation in the field of peaceful, secure and safe nuclear energy use that will contribute to meeting increasing global energy needs, development of new technologies in medicine, agriculture, and other industry sectors of the national economies.

The Chernobyl catastrophe and an accident on the Japanese nuclear power plant Fukushima have proved the necessity to enhance the nuclear energy facilities' capabilities to counter emergency situations, and have illustrated that mitigation of nuclear incidents requires the international community to gather scientific, technical and resource capabilities.

Вітаємо з нагородою!

20 квітня ц. р. наказом Міністерства надзвичайних ситуацій України № 399 за особистий внесок у ліквідацію аварії на ЧАЕС, вагомий досягнення у трудовій і громадській діяльності та на виконання заходів, пов'язаних з 25-ми роковинами Чорнобильської катастрофи, співпрезидент та співголова Ради Канадського Фонду "Дітям Чорнобиля" Рената Роман була нагороджена Почесною грамотою МНС.

Діяльність Канадського Фонду "Дітям Чорнобиля" спрямована на надання гуманітарної та медичної допомоги українським дітям, постраждалим від Чорнобильської катастрофи, сприяння покращенню системи медичного забезпечення в Україні через освітні та донорські програми та сприяння зростанню обізнаності міжнародної громадськості про наслідки аварії на ЧАЕС.

Указом Президента України від 26 квітня ц. р. №502/2011

за значний особистий внесок у подолання наслідків Чорнобильської катастрофи, реалізацію міжнародних гуманітарних програм, багаторічну плідну громадську діяльність було нагороджено орденом "За заслуги" III ступеня колишню голову Оттавського Відділу Канадського Фонду "Дітям Чорнобиля" Юлію Войчишин.

Орденом "За заслуги" відзначаються видатні особисті досягнення громадян України та іноземних держав в економічній, науково-технічній, соціально-культурній, військовій, державній, громадській та інших сферах діяльності.

Новий Шлях

The New Pathway Publishers, Limited
145 Evans Ave., Suite 210,
Toronto, Ont., M8Z 5X8 Canada

Publications mail agreement No. 40005756

Фотовиставка Олени Сербин-Салівен про Чорнобиль

12 квітня ц. р. у Посольстві України в Канаді відбулося відкриття фотовиставки Олени Сербин-Салівен (<http://www.photolena.ca>) "Чорнобиль: 25 років по тому", на якому були присутні представники дипломатичних кіл та української громади Оттави.

Під час свого виступу посол України в Канаді Ігор Осташ зазначив, що Чорнобильська катастрофа довела, а пізніше аварія на ядерній електростанції в м. Фукусіма в Японії це підтвердила,

що такі трагедії спричиняють глобальні наслідки та впливають на життєві інтереси багатьох країн. І. Осташ при цьому наголосив, що ресурси, які потрібні для подолання наслідків техногенних катастроф такого масштабу, виходять далеко за межі економічних та технологічних можливостей окремої країни та вимагають зусиль усього світового співтовариства. Посол також поінформував присутніх про те, що на даний момент для завершення Чорнобильських проектів Україні

Зліва направо: співпрезидент Канадського Фонду "Дітям Чорнобиля" Рената Роман, посол України в Канаді Ігор Осташ, фотохудожниця Олена Сербин-Салівен, художник Богдан Вандяк під час відкриття виставки в Оттаві

не вистачає 740 мільйонів євро. Крім того, І. Осташ повідомив присутніх, що у квітні ц. р. в Києві заплановано проведення низки заходів, присвячених 25-ій річниці катастрофи на Чорнобильській АЕС, зокрема Міжнародної науково-

практичної конференції "25 років Чорнобильської катастрофи. Безпека майбутнього" 20-22 квітня ц. р., Конференції зі збору додаткових коштів на Чорнобильські проекти

Продовження на стор. 11

Дотація на податок на дохід з нерухомості для власників житла похилого віку в Онтаріо
(Ontario Senior Homeowners' Property Tax Grant)

Дотація на податок на електроенергію та нерухомість в Онтаріо
(Ontario Energy and Property Tax Credit)

Допомога на дитину в Онтаріо
(Ontario Child Benefit)

Вам можуть повернути гроші.

Надішліть свою податкову декларацію та дізнайтеся про це.

В цьому податковому періоді у Вас може з'явитися право на отримання кількох пільг та податкових кредитів. Завітайте на сайт ontario.ca/taxcredits, щоб ознайомитися з повним переліком та дізнатися більше про критерії їх надання. Або скористайтеся калькулятором податкового кредиту, щоб дізнатися, скільки грошей Вам можуть повернути. І пам'ятайте – податкові декларації приймаються до 30 квітня.

ontario.ca/taxcredits

Оплачено урядом Онтаріо.

Remembering Chornobyl 25 Years Later

By Ihor Ostash
Ukrainian
Ambassador to
Canada

Almost a generation has passed, but the world's worst nuclear accident continues to haunt the people of Ukraine.

The Chornobyl disaster had a great social impact: 2.3 million people are recognized as being affected by the accident, including more than half a million children. In the last 13 years, the number of such people decreased by 26 per cent, while the number of those considered disabled by the accident increased by almost 80 per cent.

According to a report of the United Nations Chornobyl Forum, more than 4,000 thyroid cancer cases were reported in Belarus, Russia, and Ukraine in 1990-1992. There was also a high level of chronic diseases of the digestive, neurological, skeletal, muscular, and circulatory systems among those affected. But it is difficult to determine whether these illnesses were linked to radiation or to other factors, such as changes in age, a declining quality of life, and post-accident countermeasures, such as relocation.

In the exclusion zone, direct economic losses to Ukraine amounted to about \$1.4 billion, while between 1986 and 1991, the cost of mitigating the consequences of the disaster was about \$6 billion. During the next 20 years expenses exceeded \$10 billion – in some years reaching 8 to 10 per cent of the entire state budget. But it is very difficult to precisely calculate all indirect costs caused by the loss of contaminated agricultural lands, water, and forest resources. According to estimates from experts, total losses for Ukraine will reach \$179 billion by 2015.

December 20, 1995 marked the beginning of the end for Chornobyl, when a memorandum of understanding between the Ukrainian government and the governments of the G7 countries and the Commission of the European Community was signed in Ottawa to close the plant. Five years later, on December 15, 2000, at 1:17 p.m., the Unit 3 reactor was forever shut down by an order of the Ukrainian president. The plant stopped electric power generation.

Construction of infrastructure facilities is now under way within the framework of the international technical assistance program, according to the 1995 memorandum.

In 1997, the Shelter Implementation Plan was launched by the G7 countries, along with Russia, the European Union, and Ukraine, together with the European Bank for Reconstruction and Development. The new shelter is intended to safely confine radioactive substances for at least 100 years. This 20,000-tonne structure will enclose the residual waste contained within Chornobyl's reactor.

Taking into account the lack of prospects for constructing new energy or other economic facilities on the site, it's not likely that the Chornobyl area will be brought to "green field" condition. It's accepted that the most reasonable final purpose for the site would be as a "brown spot." According to the Chornobyl decommissioning program, decommissioning the plant and transforming the shelter into an ecologically safe system will take about 70 years.

Started December 15, 2000, the Chornobyl shutdown stage will be completed in 2013, after nuclear fuel is removed from Units 1, 2, and 3. The main activities currently being carried out at the units are the final shutdown of systems and equipment, and the partial dismantling of decommissioned equipment. There are 312 systems and subsystems being shut down; 33 of

them stopped operating in 2008.

Post-Chornobyl, Ukraine continues to pursue a responsible nuclear policy. Another important step was reached in April 2010 at the Nuclear Security Summit in Washington. Ukraine President Viktor Yanukovich announced a decision to get rid of the country's stocks of highly enriched uranium by the next summit, scheduled for South Korea in 2012.

Ukraine is planning to hold several events this spring dedicated to the 25th anniversary of the Chornobyl catastrophe. They include a nuclear safety summit and an international conference. We are expecting high-level representatives from Canada and other countries at these events. And we hope that donor states will make a financial contribution to cover a lack of finances to make the plant safe – the current shortfall amounts to \$1 billion.

The Chornobyl catastrophe proved – and the recent disaster in Japan confirmed – that nuclear accidents lead to global consequences and influence vital interests of many countries. The resources needed to overcome the consequences of such catastrophes go far beyond the economic and technological capabilities of an individual country and require a joint effort by the world community.

Statement by UCC President on the 25th Anniversary of the Chornobyl Nuclear Disaster

Winnipeg, Manitoba-April 26, 2011- Having two days ago celebrated Easter, the high point in our religious calendar, I welcome you with the inspiring greeting: "Christ is Risen!"

On this, the 25th anniversary of the Chornobyl nuclear disaster and in the wake of the recent catastrophe in Japan the jubilation of our greeting may not seem appropriate. The Chornobyl nuclear disaster transformed parts of Ukraine and Belarus into wastelands and will continue to have tragic environmental and health implications for generations to come. We pray for those that suffered and continue to suffer the aftermath of these disasters. However, like the

suffering and resurrection of Christ, Chornobyl brought a new beginning for the people of Ukraine.

On April 26, 1986, arguably the world's worst nuclear accident took place under a veil of secrecy, behind the Iron Curtain in Chornobyl, Ukraine. The radioactive fallout was detected in Sweden but Soviet authorities refused to admit anything out of the ordinary had occurred. It was only two weeks after the explosion that the first Soviet official gave a full and frank account. No-one was left more in the dark than the Soviet citizens most directly affected. The town of Pripyat just two kilometres from the Chornobyl plant was only

evacuated 36 hours after the accident, while the evacuation of nearby villages took several more days. Meanwhile in Kyiv, citizens went ahead with the May Day parade, five days after the accident, completely unaware of the radiation that had been released.

Despite this calamity, many have argued, including former President of the USSR, Mikhail Gorbachev in an article published on April 14 2006 titled *Turning Point at Chernobyl* that the "nuclear meltdown at Chernobyl 20 years ago this month, even more than my launch of perestroika, was perhaps the real cause of the collapse of the Soviet Union five years later. Indeed, the Chernobyl catastrophe was a historic turning point: there was the era before the disaster, and there is the very different era that has followed." Mr. Gorbachev continued by saying "The Chernobyl disaster, more than anything else, opened the possibility of much greater freedom of expression, to the point that the system as we knew it could no longer continue. It made absolutely clear how important it was to continue the policy of glasnost, and I must say that I started to think about time in terms of pre-Chernobyl and post-Chernobyl."

As Canadians we are proud of the international support both our government and our fellow citizens have provided to Ukraine. I would like to recognize the Government of Canada for its continuing commitment. The Government of Canada has, in the years since the Chornobyl disaster, provided funding of over \$66 million to Chornobyl-related projects including

towards the completion of a new concrete shelter covering the damaged reactor and to encourage nuclear safety and non-proliferation.

In addition, congratulations and thanks to the hundreds of volunteers and supporters of the Children of Chornobyl Canadian Fund (CCCF), a charity founded in 1990 and dedicated to the medical needs of those affected by the Chornobyl disaster. For over two decades CCCF has not allowed the world to forget this great catastrophe and the lingering effects it has had on the people of the region. Their mandate expanded to support other health and social welfare issues in Ukraine such as providing technical aid and medical support to hospitals in Ukraine and support for orphans with their highly successful *Help Us Help the Children Project*.

Today, we can find some good that has come from the Chornobyl tragedy – that good, is Ukraine's independence and greater awareness of human rights. Let us hope that the current government of Ukraine recognizes that freedom of expression and other human rights are critical to the democratic development of a proper functioning of its society. We pray that the situation at the Fukushima nuclear facility is brought fully under control and our Japanese brethren can one day find that some good has come out of their recent natural disaster and nuclear calamity.

Ukrainian Canadian Congress
Paul M. Grod
National President

Карпати Травел

Airline tickets: Aerosvit, LOT, KLM etc.

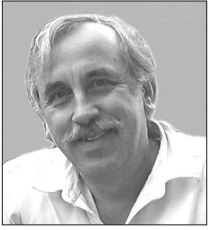
Vacations and Cruises

Invitation and Travel Insurance

Parcel, Money Transfer, Video Transfers

BEST PRICES - BEST SERVICE

121 Runnymede Rd. Toronto, Ont. M6S 2Y4
416-761-9101 karpaticanada@yahoo.com

The View From Here

By Volodymyr Kish

Why We Should Vote For “Nashi”

The Canadian Parliamentary elections are but a week away and sad to say, it seems as if the campaigns of all parties have tried to polarize the electorate to an extent seldom seen in history. The once dominant centrist vote that has been a constant almost since the time of Confederation has been under unrelenting attack with the leaders of the parties doing all they can to demonize their opponents and push voters into antagonistic camps with simplistic and inflammatory rhetoric.

Canadians have always been a moderate lot, eschewing any radical swings towards either the socialist “Promised Land” or the economic Darwinism of the free-enterprise right. We have always tended to keep a foot in both camps and have steered a political course that has taken the best ideas from both sides and created a political compromise that has served Canada well. Anyone who seriously studies political history eventually realizes that no self-righteous ideology of either the right or left holds either a monopoly on truth or the answers to all the challenges that an evolving society and economic system inevitably brings. Progress comes from creating effective equilibriums between the various political forces in a given society and developing compromises that all can live with.

For the past several elections, Stephen Harper has tried to persuade Canadians that a hard swing to the right is required to “fix” what is wrong with Canada. From my perspective, when I look at how other leading countries of the world are faring both politically and economically, I frankly don’t think there is anything particularly wrong with Canada. In fact, I would dare say that we are managing things better than most other developed countries in this world.

The Liberal Party, on the other hand, seem to have lost their direction and any semblance of a coherent vision of what they stand for - past, present or future. This, coupled with a puzzling inability to pick an effective and inspiring leader, has left them wandering in the political wilderness, wallowing in a self-induced angst.

So who is one to vote for, when

the thought of either Harper, Ignatieff, Layton or Duceppe as Prime Minister makes one want to stay at home on Election Day? If I were to address this issue strictly as a Canadian, I would say that frankly it doesn’t particularly matter; one should vote where one’s natural political leanings are most comfortable. In the long run, I am confident that Canadians will always eventually find the right political equilibrium to suit the times.

As a Ukrainian Canadian however, I would strongly urge all Ukrainians to vote for a Ukrainian candidate if there is one in your riding, regardless of political affiliation, or the candidate that is most sympathetic and supportive of the ethnic or multicultural make-up of Canadian society. Let us be pragmatic. If preserving a Ukrainian identity in Canada is at all meaningful to us; if supporting the evolution of Ukraine into a democratic country on the world stage is important to us; if the preservation of the multicultural reality of Canada resonates at all with us – then we must do all we can to ensure that amongst the brokers that walk the parliamentary halls of power, there are Ukrainians and other Canadians who share in those aspirations. Let us be realistic - if there are no Wrzesnewskyjs, Wongs, Szabos, Rodriguez, Komarnickis, Harygiannis, Dhaliwals, Chongs or Abloncys in Parliament, ethnic or multicultural affairs would sooner or later disappear from this or any other government’s agenda. As “ethnics” we must ensure that we have as much visibility in the corridors of power as possible. We must ensure that Canadian politicians and Canadians in general never lose sight that this is a multicultural country founded on immigrant roots and built by immigrant labour.

If you have a Borys Wrzesnewskyj or someone like him or her in your riding, a person who is in equal measures a loyal and hardworking Canadian, as well as a proud and unswerving supporter of his ethnic community, then vote for them, regardless of the party. In the end, it is individuals like them that bear the values and spirit of a party, a people and a nation. They deserve your support because they support what is important to you.

Ukrainians and Jews and Ukrainians and Jews and ...

By Alexander J. Motyl

Mossad’s apparent involvement in the recent kidnapping of a Palestinian in Ukraine - he was whisked off the Kharkiv-Kyiv train on February 19th - has raised important and awkward questions about the highhandedness of the Israeli security service on the one hand and the complicity, ignorance, or incompetence of the Ukrainian security service on the other. But the subsequent evasions by both Ukrainians and Israelis may be the most interesting thing about this affair. I may be reading too much into the silence, but it’s almost as if they were determined not to go *there* - with *there* being the unbearably tangled nature of Ukrainian-Jewish relations.

As students of Ukrainian-Jewish relations know, both sides appear to be trapped in a vicious circle. Is there any way out of this cycle of mutual recriminations?

Israel’s President Shimon Peres suggested one solution on November 25, 2010, when, while on a state visit to Kyiv, he enjoined Ukrainians to “forget history.” Taken to its logical conclusion, Peres’s proposal would also have Jews forget history, with the presumably happy result that both sides could forge relations on the basis of current concerns and not past memories. Great idea, except for one thing: no one, especially in today’s hyper-historicized and information-saturated environment, could possibly follow Peres’s advice. And, even if someone could, who would be first to forget?

Another approach might entail stepping back from the mutual recriminations and, by trying to empathize with both sides, hoping to establish common grounds and common assumptions for viewing both Ukrainians and Jews. One possible starting point would be to acknowledge that both nations are, well, human - and, thus, equally rational or equally irrational as well as equally prone to good or equally prone to evil. Another would be that both nations are not monoliths, but agglomerations of individual human beings, with all their strengths, weaknesses, and peccadillos.

Just this search for commonality - heavily laced with attempts at scholarly objectivity - pervades the *Ukrainian-Jewish Encounter*, a privately funded initiative established in 2008 by Adrian Karatnycky of New York and Alti Rodal of Toronto. The UJE’s aim is “to enable the two formerly stateless peoples, sharing memory (from differing perspectives) and space (in the home territory, and in lands of resettlement) to understand each other’s historical experience, identities, and narratives, to treat embedded stereotypes, and to more firmly secure the foundation for building modern identities (and interaction) on the basis of greater measures

of comprehension and mutual respect.” The UJE has already organized a number of excellent conferences with no-holds-barred discussions of a whole range of painful issues and has planned a series of path-breaking publications. The question, or challenge, facing the UJE, of course, is whether the work of academic conferences can percolate into the popular consciousness.

The same search, but this time imbued with emotional sensitivity, underpins an excellent documentary film, *Three Stories of Galicia*, which hopes to find commonalities by revealing “the intimate stories of three courageous individuals who took it upon themselves to preserve the dignity of the human spirit.” The accounts ring true, because the technically expert film avoids both pathos and bathos by letting a Jewish man, a Ukrainian woman, and a Polish priest tell their own stories in their own voices. As the two filmmakers, Olha Onyshko and Sarah Farhat, say, “When we set out to make this film four years ago, we wanted to bring peace to the hearts of the people of Galicia and to their descendants that are now spread all over the world. That is why we decided to reflect the perspectives of the three major ethnic and religious groups that used to live on that land: Jews, Ukrainians and Poles. We wanted all three groups to have a chance to hear the other side’s perspective and hopefully feel some sympathy towards people who were formerly perceived as enemies.” Once again, the intent is noble, but will groups learn, or want to learn, from the stories of three individuals?

If they don’t, one could just seek refuge in the absurd. My own novel, *The Jew Who Was Ukrainian or How One Man’s Rip-Roaring Romp through an Existential Wasteland Ended in a Bungled Attempt to Bump off the Exceptionally Great Leader of Mother Russia*, grapples with many of the same issues as the UJE and Onyshko and Farhat by relating the blackly comedic story of a man whose Ukrainian mother was a Nazi concentration camp guard and hates Jews and whose Jewish father was a Stalinist butcher and hates Ukrainians. The hero of the story struggles to find meaning at the intersection of Hitler’s Holocaust and Stalin’s *Gulag*. He doesn’t, by the way. Indeed, who could?

Perhaps that question can suggest how to escape the never-ending Jewish-Ukrainian recriminations. Perhaps the only way out is for both Ukrainians and Jews to take the exact opposite of Peres’s advice and to remember history with a vengeance, choke on it until they all turn blue, and then, while spluttering and gasping for air, realize that it may be time to move on and smell the roses. Then, let the historians fight it out. After all, that’s what they get paid to do.

advertising
in **НОВИЙ ШЛЯХ**
works for you

call 416-960-3424

UNF Sudbury Spring Tea Brings Out Crowd

On Sunday, April 10, over 600 people attended the Spring Tea at the Ukrainian National Federation Sudbury Branch Hall. Delicious unlimited sandwiches, wraps, rolls, vegetable platters, pickles, olives, onions and fresh home-made pastries were served with tea, coffee and juice. Home-baked cookies, tortes, cakes, *khursty* and Easter Paskas were also available for sale.

All UNF members and volunteers worked very hard for a week straight baking, cooking and making sandwiches for this event. Volunteers from The Dnipro Veselka Cultural and Educational Society came out in force, including dancers from the Veselka School of Dance youth group. Marylyn Vervega with her sisters Nancy and Stella, and others organized a Penny Table - a major success and fundraising endeavour. Over 90 items were donated for the penny table from local businesses and volunteers.

Once again, all chipped in and made the Spring Tea was a very successful fundraising event for the UNF Sudbury Branch.

Children Head to Summer Camp

By Kalyna Taras

For three years children from across the province have come to St. Catharines for a Ukrainian summer camp.

Sponsored by the Ukrainian National Federation St. Catharines Branch, Camp Sonyashnyk will be in its fourth year this summer of 2011. Camp will run for five weeks between July and August at St. Georges Ukrainian Orthodox church. The camp will see many returning and new campers ages 5 to 13.

This Ukrainian summer camp is designed to bring together children from the Niagara Region and beyond to a place where they can learn about their culture and make new friends. The program includes daily trips to the local park, trips to the public pool, sports, crafts, games, cooking and more, all with a Ukrainian theme. In previous years the children have made Camp Sonyashnyk t-shirts and bags, spent a day making and eating varenyky, listening to popular Ukrainian music, participating in Ukrainian dancing and doing iconography.

The program started in July 2008. It

ran for one week with seven registrants. By the following year there was more time given to planning, advertising and word-of-mouth. To our great surprise the camp grew from a handful of campers to over 20 children participating over a four weeks period in July and August.

Last year the camp was expanded to five weeks with 29 participants. There were some new faces and new activities in 2010 and all the children seemed as thrilled again that year.

As a camp we are proud to say we reached more than our targeted demographic. Many families came from around the Niagara Region with at least a quarter being from outside St. Catharines. On top of that, at least another quarter of campers came from outside Niagara. Having friends and family in St. Catharines people from as far as Brampton, Waterdown and Clarendon have attended Camp Sonyashnyk.

As we head into summer 2011 we are looking forward to another successful and fun filled summer at Camp Sonyashnyk. It will be running for five weeks again, from Monday, July 4 to Friday, July 15; from Monday, July 25 to Friday, July 29; and from Monday, August 8 to Friday, August 19. For more information on the camp or for registration please contact Kalyna Taras at: campsonyashnyk@hotmail.com.

Summer Camp

Join the Ukrainian invasion of

YouTube

Be proud of your heritage • Show your community through videos

Share your
Ukrainian World

www.youtube.com/user/UkeTube
www.youtube.com/user/Kobzatoronto
www.youtube.com/user/LightOnTheDarkness

Леся Панько

Кожного року Українська Кредитова Спілка звітує перед своїми членами про фінансовий стан, досягнення та про фінансову підтримку української громади.

Цьогорічні 67-мі Річні Загальні Збори УКС відбулися 12 квітня в Домівці Філії Українського Національного Об'єднання Торонто, що на вулиці 145 Еванс. Зал був вщерть переповнений, – така активна присутність членів Української Кредитової Спілки ще раз підтвердила зацікавленість діяльністю цієї фінансової установи.

Голова Дирекції Євген Роман, як завжди, енергійно провадив зборами. Після відспівання канадського і українського славнів хвилиною мовчанки вшанували тих членів УКС, які відійшли у вічність.

Наступною точкою було вручення стипендій студентам, які не тільки успішні в навчанні, але й є активними у житті української громади. Їх представив член Дирекції УКС, голова Стипендійного комітету Андрій Соханівський, а стипендії вручав член Дирекції Володимир Кісь. Цього року стипендію отримали Анна Базилевич, Андріяна Чичкевич, Марта Чурилович, Діана Дроздовська, Ірена Дубелт, Ілліна Франків, Андрій Гарап'юк, Анастасія Вовк, Олена Капраль.

Екзекутивний звіт за 2010 рік представив головний управитель УКС Тарас Підзамецький. Він відзначив, що цей рік був позитивний і захоплюючий, – після приєднання Кредитової Спілки "Союз" наші ряди поповнилися новими членами, тим самим ще більше зміцніла наша українська родина. Не менш важливим моментом був перехід на нову банківську систему Acumen, а також випродаж наших інвестиційних уділів Серії 2010. Т. Підзамецький представив основні фінансові показники за звітний рік: активи зросли на \$109.1 млн. (27.5%), досягши \$506.5 млн. Депозити збільшилися на \$96.7 млн. (26%), досягши \$466.9 млн., у той час як уділовий капітал збільшився на \$6.31 млн. з введенням Спеціальних Уділів Серії 2010 і обміном уділів, пов'язаних з об'єднанням КС "Союз", на уділи УКС та перетворенням Спеціальних Уділів КС "Союз" на спеціальні уділи УКС за умовами об'єднання. Кредити членам збільшилися на \$69 млн. (21.2%), досягши \$394.1 млн. Прибуток перед оподаткуванням за рік склав \$1.26 млн.

Головний управитель УКС
Тарас Підзамецький

Пан Підзамецький поділився приємною новиною, що Почесним Довічним Директором призначено пана Михайла Шиповика, довголітнього директора КС "Союз", успішного підприємця, який понад 50 років віддав кооперативній службі як член Ради КС "Союз". Т. Підзамецький додав, що УКС надає не тільки фінансові послуги, але також допомогу неприбутковим організаціям, підтримує різні проекти і тим самим зміцнює українську громаду.

Відтак голова Дирекції УКС Євген Роман подякував Юрію Водославському і Михайлові Калиміну, довголітнім членам Дирекції УКС, за їх віддану працю, які склали свої повноваження. Після цього заслухали звіт голови Контрольної комісії Мирона Олексичина, як також звіт незалежного аудитора Гранта Торнтонна.

Приємну несподіванку підготували для головного управителя УКС Т. Підзамецького, – з нагоди його ювілею, Дня уродин, до залу внесли великий торт, а всі присутні заспівали гучно "Многая Літа".

Далі слідували вибори нових членів Дирекції УКС. Із чотирьох кандидатур, яких представив член Дирекції Орест Романишин, після голосування до Дирекції УКС увійшли двоє членів – Андрій Соханівський і Наталія Вітюк. Приємно було бачити цю молоду дівчину, яка має бажання працювати для української громади. В тому часі, коли комісія працювала над підрахунком голосів, присутні мали нагоду подивитися відеофільм "Будуємо громаду", де на початку прозвучало вступне слово Т. Підзамецького: "Ціль нашої Спілки – будувати нашу громаду в Канаді і допомагати Україні. Фундамент

1 – Члени Дирекції УКС, посередині голова Дирекції Євген Роман;
2 – Зліва направо студенти-стипендіати: Анна Базилевич, Андріяна Чичкевич, Марта Чурилович, Ірена Дубелт, Анастасія Вовк. Посередині член Дирекції УКС Володимир Кісь;
3 – Головний управитель УКС Тарас Підзамецький;
4 – Віра Ке з призом

нашої філософії – це будувати і підтримувати українство, де б воно не знаходилося". Також інші члени української громади поділилися своїми думками про важливу роль, яку виконує УКС для нашої громади.

Із словом подяки виступила голова Конгресу Українців Канади, Відділ Торонто Оксана Рева, відзначивши вклад Кредитівки у втілення

в життя їхніх проектів.

На кінець відбулася розіграшка. Пощастило нашій журналістці Вірі Ке і голові Дирекції "Нового Шляху" Лесові Сальнику, – вони першими отримали призи.

Після закінчення зборів всіх запросили на смачний обід з вином, приготовлений компанією "Троянда".

Із “Сузір’ям” у серці

Одного чудового вечора я напросилась у гостину до цікавої особистості – пані Лесі Петрів. Цю жінку я знаю вже понад вісім років і давненько хотіла написати про неї статтю, адже саме вона заснувала і була першим керівником відомого в Едмонтоні аматорсько-го драматичного театру “Сузір’я”. Отож, читайте і знайомтесь з цією чарівною леді.

Приїхала Леся Петрів до Канади ще у 1990 році з чарівного села Коропець, що на Тернопільщині, в той час ще з радянської України. За освітою Леся Петрів учителька. Під час навчання в Івано-Франківську вона разом з іншими студентами та вчителями виступала в аматорському театрі, на її вистави та вечори збиралося багато молоді. Любителка українства, шанувальниця українських традицій та обрядів, пані Леся не могла сидіти без діла, а тому і не дивно, що з 1990 року вона вступила в Організацію Українок Канади і стала там активною членкинею.

– Пані Лесю, чому Ви вирішили заснувати саме аматорський драматичний театр?

– Ви знаєте, Едмонтон здавна вважається колыскою українства в Північній Канаді, всі знають наші відомі танцювальні гурти (“Шумка”, “Вітер”, “Воля” та багато інших), також досить відомий наш чудовий хор “Дніпро”, але тут не було жодного театру художнього слова. А я до цих пір вірю, що мова – це генетичний код нації, це генетичний код людини. Саме тому в мене і виникла ідея зібрати людей й очолити театр, адже тут стільки талановитих українців.

– Як саме виникла ідея щодо назви “Сузір’я”?

– З 2000 по 2002 рік не було назви гуртка. Ми просто назива-

Святкування Маланки

лися “Аматорський Драматичний Гурток при УНО”. Я не пам’ятаю точної дати, це був 2002 рік, коли зібралось нас близько п’ятнадцяти людей в Домівці УНО. Ми повинні були давати інтерв’ю на радіо в той вечір якраз перед Різдвом. Сидимо і думаємо, як назвати наш аматорський драматичний театр. Перебирали стільки назв, що вже мають інші колективи. Ми хотіли включити в назву всі вікові категорії. У нас був справжнісінький дискусійний вечір. Думали назвати “Перелес”, “Коріння” і навіть “Коромисло”. Стріляли ідеї дві години. Аж тоді Роман Петрів сказав – “Сузір’я”, йому пригадалось ім’я одного дівочого співочого гуртка, який він фотографував ще 1980 року, і ця назва припала йому до душі. І всім нам це ім’я також сподобалося. Тоді одразу одноголосно було прийнято рішення назвати наш театр “Сузір’я”.

– Якою була Ваша перша вистава? Ви, напевно, хвилювалися, адже це стало прем’єрою для “Сузір’я”?

– Звісно, я хвилювалася, а тому писала сценарій, пильно розглядаючи і перебираючи кожний твір. Ми вирішили почати з класиків. Це був вечір, присвячений поетам та письменникам, а саме творам Тараса Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка, Ольги Кобилянської та Олександра Довженка. Це був не просто вечір поезії, це був вечір роздумів над життям, над можливою порожнечою душі, над життям далеко від України.

– Якою театральною постановкою Ви найбільше пишаєтесь і чому?

– Одного разу пан Яр Балан попросив мене написати сценарій і поставити невеличку виставу на тему мови. Але не просто укра-

Леся Петрів

їнської мови, а мови, якою колись говорили наші попередники, наші перші українські емігранти. Я дуже переживала, адже знала, що глядачі в нас будуть двоєкі, новоприбулі українці та ті, що тут народилися. Я боялася чимось когось образити або спровокувати конфлікт. Саме тому я так довго готувалась, читала та виписувала курйози, цікаві вислови та слова, дбайливо вставляла їх у діалоги. Боже, як ми в той вечір насміялись! Це було щось!

Також дуже пишаюся тим фактом, що ми були одними з перших, хто поставив вечір, присвячений Василю Стусові. Цей вечір став для мене надзвичайною гордістю.

– Як довго Ви були керівником “Сузір’я” і чому залишили цю посаду?

– Я була керівником з 2000 по 2005 рік. Залишила посаду через катастрофічну нестачу часу. Саме тоді в мене була купа домашніх турбот, я працювала, була заангажована в одному дослідницькому проекті і просто фізично не встигала.

– Пані Лесю, як Ви гадаєте, “Сузір’я” будуть згадувати наші нащадки? Як Ви думаєте, що саме вони говоритимуть?

– Мені здається, що світлини з наших вистав та вечорів скажуть все самі за себе. Для мене головне – не ім’я, пошана та визнання. Для мене найголовніше те, як люди на чужині співпрацюють і збагачують нашу мову, нашу культуру. Як вони себе почувають, як несуть оту любов нації і передають її нащадкам. Головне, щоб серед цих заклопотаних буднів ми не загубились і не втратили нашого українства.

Почастувавши мене смачними тістечками з ягодами, пані Леся Петрів ще довго сиділа зі мною, і ми згадували наші перші виступи, різні курйози та витівки. Ми переглядали світлини, обговорювали сценарії і просто раділи, що далеко від дому, в заметеному снігами Едмонтоні ще горить українство.

Яніна Виговська,
директор з культури та освіти
Крайової Управи МУНО

Вечорниці

Пансіон сміється

Квітка Гриньків-Лопушанська

Якщо народ сміється, то значить, в нім здорове серце б'ється, – сказав собі один жартівник “десь колись в якійсь країні”, і вислів той розійшовся по всіх округах. А з весняним квітневим вітром завітав і до нашого хутора “Іванівки”, що у Міссісага (Онтаріо), щоб стати так званим “лакмусовим папірцем”, чи здорові серця б'ються у наших мешканців. Що за хутір у Канаді,

і громадський діяч. Властиво, її виступ почався ще задовго до того, як вона зійшла на сцену: усмішку викликав вже сам прихід цієї чорнявої, невеличкої на зріст пані, котра прибула з “ескортом” – чоловіком Романом Плавущаком та двома великими пачками. І чого там тільки не було! Смішні невеличкі подарунки чи не для всіх мешканців Пансіону та працівників – тих, що народилися у квітні або ж, задля жартів, “приписали”

Під час свята гумору

здивовано кліпаєте очима? Це – відомий Пансіон ім. Івана Франка на Вінстон Чирчл Бульвар. А відомий він тим, що, шануючи чуже, зберігає і старанно плекає своє – українську мову і звичаї. Ну, а коли вже радіє чи сміється, то навіть чужинці дивуються – і де стільки енергії та молодечого завзяття беруть ті вже немолоденькі люди?

Отож, нагода разом повеселитися не забарилася, і першого квітневого дня весни на святі гумору й жартів сміялися у Пансіоні всі без винятку. Тон задавала неперевершена своїми дотепними мініатюрами Віра Ке, талановита журналістка

собі день народження на цей місяць. Сміятися були змушені навіть найзатятіші “несміяни”. А коли справа дійшла до аукціону і випала нагода за фантастично низьку ціну придбати дефіцитні ужиткові речі, веселий настрій присутніх дійшов до кульмінаційної точки. Ну, наприклад, популярну і “легендарну” на сьогодні в Україні гречану крупу або мило із манливою назвою “Золоті тропіки” (помієшся – і не треба їхати на Флориду чи Багами!) пропонували всього за 25 центів. Було навіть пташине молоко, дарма що у вигляді відомих українських цукерок. За скільки

Зліва направо: ведуча свята Квітка Гриньків-Лопушанська і учасниця свята Віра Ке

продалося, цікавитесь? Щоби додати читачам апетиту до подальших подібних заходів, залишимо це в таємниці (а ну ж захочете коли взяти участь). Скажемо лише, що це був перший такий аукціон у Пансіоні ім. Івана Франка, і викликав він чималий інтерес та схвальні відгуки, у тому числі і присутніх на святі ексекютивного директора й адміністратора Пансіону Терені Тонкович та членів Дирекції Пансіону Валентини Родак та Олександра Харченка.

На закінчення всі частувалися кавою і кумедно удекорованим печивом. Довго не хотіли розходитися, приватно розмовляючи

зі своєю жартівницею-улюбленицею Вірою Ке, обдаровуючи її найвищою нагородою – шаную і любов'ю. Бо, як пише у своєму вірші Валентин Чемерис, “як поета полюбив народ, то йому уже не треба інших нагород”.

Отож, свято гумору і жартів залишило по собі гарний спомин і дуже пасувало до внутрішнього клімату Пансіону. Кажуть, три хвилини здорового сміху можуть замінити ранкову руханку. Уявляете, яку потужну терапію отримали наші мешканці, котрим за 65? І якщо сміх лікує, бадьорить, зміцнює, то сміймося частіше, сміймося щодня, сміймося на добре здоров'я!

Фотовиставка Олени Сербин-Салівен...

Закінчення зі стор. 5

(т. зв. “Донорської конференції”) 19 квітня ц. р. та Зустрічі високого рівня “Київський саміт з питань безпечного та інноваційного використання ядерної енергії” 19 квітня ц. р.

На виставці були представлені 13 фоторобіт канадського фотографа з Торонто Олени Сербин-Салівен, яка у 2009 році здійснила подорож до Чорнобильської зони відчуження та міста Прип'ять. Виставка була створена за підтримки Канадського Фонду “Дітям Чорнобиля”.

До уваги гостей виставки також була представлена картина українсько-канадського художника з Торонто Богдана Вандяка (<http://www.vandiakphotography.com>) під назвою “Підсвідоме”, створена у 1996 році та присвячена 10-й річниці Чорнобильської катастрофи.

Крім того, гості Посольства мали можливість переглянути документальний фільм “Чорнобиль: два кольори часу”, який містив оригінальні кадри ліквідації наслідків Чорнобильської аварії у перші місяці після катастрофи.

Looking for legal advice?
WE CAN HELP.

TARAS HRYCUNA PETER M. HAMIWKA

Bloorcourt Professional Centre, 1081 Bloor Street West, Suite 200

(416) 532-8006

“Ангели – світло для монахів, а монахи – світло мирянам”

Оля Вовниш

Монах – це молитвенник за весь світ; ми не бачимо його молитов і не знаємо, як милостиво Господь приймає їх... Завдяки монахам та монахиням на Землі ніколи не припиняється молитва, і в цьому – користь усього світу, бо світ стоїть молитвою; а коли послабне молитва, тоді світ загине.

Кожен монастир унікальний, величний і таємничий по-своєму. Так само унікальним по-своєму був і Святопокровський монастир у місті Яворові на Львівщині, з монахинями якого мені нещодавно випала нагода познайомитися.

Нитка історії Святопокровського монастиря почала снуватися вже на початку XVII століття. У всі часи її якість і міць була різною: іноді дуже міцною, іноді павутинною, але ніколи не перерваною. Монахині прибули до Яворова у 1621 році і замешкали у двох домах поблизу церкви. Згодом яворівська побожна міщанка Маргарита Грицивна записала сестрам город коло церкви, потім віддала і свою посілість, збудувавши на ній монастир. Невдовзі і сама фундаторка вступила до монастиря, прийнявши постриг з іменем Макрина, і стала його ігуменею. У

Проект монастиря у Яворові

ті часи монастир налічував до 40 монахинь.

Життя сестер до приходу австрійської влади було зосереджене на основних принципах монашого життя: молитві, подвигах, постах, праці. Та за правління цесаря Франца Йосифа вони були змушені розпочати освітньо-виховну діяльність. Сестри навчали молоде покоління добрих манер, виховували у релігійно-християнському та свідомо-патрі-

отичному дусі, вчили різних ручних робіт і гри на музичних інструментах. Школа і монастир функціонували до 1945 року з невеликою перервою. З приходом радянської влади школу закрили, сестер виселили з монастиря, велику монастирську бібліотеку спалили на цвинтарі, а все інше майно монастиря пограбували. Монастирські приміщення переобладнали під лікарню, а в церкві, де линула дотепер чиста молитва монаших сердець, поставлено санвузли і туалети. Здавалось, все зазнало краху і непоправної шкоди. Та Божі дороги – це не наші стежки, і Його задуми незбагненні. Зерно, затоптане у землю свого часу, почало проростати, і монастир ожив... Сестри, котрі залишилися в Яворові, перейшли жити до монастирської пральні, де їх часто навідували “гості” з НКВС. Та, незважаючи на переслідування, сестри продовжували виконувати своє служіння: катехизували дітей, допомагали підпільним священикам. У їхньому домі відбувалися Богослужіння, люди приходили за духовною підтримкою і розрадою, а згодом туди прийшли молоді монахині. Тут, у монастирі, сестри опікуються знедоленими та дітьми з неповноцінних сімей, діти щодня мають змогу робити уроки, з ними

проводять додаткові заняття, а також сестри-монахині займаються їхнім духовним і культурним розвитком. Крім дітей, вони опікуються самотніми та тими, хто найбільше цього потребує, діляться обідами з нужденними. Щодня люди приходять у монастир розповісти про свої проблеми та отримати духовну підтримку. Вони віряють, що їхні молитви будуть вислухані, тому постійно прохають монахинь про молитву в часи життєвих труднощів.

Проте сестри теж мають випробування – це приміщення теперішнього монастиря (колишньої монастирської пральні). Воно дерев'яне, і умови для життя постійно значно погіршуються. На стінах поробилися тріщини, куди зимою заввало снігом, через поганий фундамент у будинку з'явилася вологість, і стіни поросли грибок. Сестри кажуть, що завжди знаходилися люди, які допомагали їм робити дрібний ремонт, але в силу того, що приміщення надто старе, воно ремонту вже не підлягає.

Монахині прагнули повернути собі колишній монастир. Влада співчувала сестрам, але повернути приміщення колишнього монастиря не змогла, адже там тепер міститься районна лікарня. Сестри з розумінням поставилися до рішення влади і не хотіли, аби через це потерпали хворі, які постійно просять їх про молитви. Тому вони зносили свої молитви до Бога і мали надію, що Він вкаже їм вірний шлях... Нічого не було з нами без Божого промислу... Так і виникла ідея побудувати невеликий монастир поблизу лікарні (колишнього монастиря). І ось минулого року відбулося благословення і закладення першого каменя під монастир.

Сестри щасливі та вдячні Богові за всі ті ласки, якими він обдарував їх, адже вже розпочато будівництво нового монастиря, хоча тих коштів, які сестри зібрали, недостатньо, аби повністю його завершити. Сестри надіються на Вашу ласку, щедрість та допомогу в завершенні будівництва. У народі кажуть: зі світу по нитці – і вийде сорочка... Якщо кожен з нас зробить мінімальну пожертву на цю добру справу, то разом ми зможемо допомогти завершити будівництво, а молитви за жертводавців постійно лунатимуть у стінах монастиря. Покладімо і ми свою цеглину в будівництво Святопокровського монастиря у м. Яворові на Львівщині, і Господь Бог поверне нам сторіцею.

Всіх, хто бажає скласти пожертву на завершення будівництва Святопокровського монастиря в місті Яворові, просимо робити грошові перекази: Рахунок №627265-200 в Українській Кредитовій Спільці (Sister Clementia), тел.: 416-821-1725.

Закладення наріжного каменя під монастир

Post-Doctoral Fellowship in Ukrainian Studies at University of Toronto

з вивчення української політики, історії і суспільства

Просимо надсилати Ваші пожертви

Petro Jacyk Education Foundation

5080 Timberlea Blvd., Suite 202, Mississauga, ON, L4W 4M2

Tell: 905-238-0467 Fax: 905-625-8445

дрібні
оголошення
з **ВЕЛИКИМ**
резонансом
тел. 416 960-3424